Κυριακή των Μυροφόρων (Αγ. Λουκάς Αρχιεπίσκοπος Κριμαίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 17 Μαΐου, 2013

Γιατί ο Χριστός ανέθεσε το αποστολικό έργο σε άντρες και όχι γυναίκες;Στὰ τριάμιση τελευταῖα χρόνια τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅταν Αὐτὸς κήρυττε τὸ Εὐαγγέλιο τῆς δικαιοσύνης καὶ ἔκανε ἀμέτρητα θαύματα, μαζί Του βρίσκονταν συνεχῶς οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ οἱ μυροφόρες γυναῖκες. Οἱ ἀπόστολοι τοὺς ὁποίους ὁ Ἴδιος διάλεξε ἦταν περισσότεροι ἀπὸ τὶς μυροφόρες. Καὶ μόνο τοὺς ἀποστόλους ἔστελνε ὁ Κύριος νὰ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιο. Μόνο στοὺς ἀποστόλους ἔδωσε τὴν ἐξουσία νὰ διώχνουν τὰ δαιμόνια καὶ νὰ θεραπεύουν τοὺς ἀσθενεῖς. Οἱ μυροφόρες, ἂν καὶ δὲν τὶς ἀγαποῦσε ὁ Κύριος λιγότερο ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, δὲν ἔλαβαν ἀπ’ Αὐτὸν τέτοια χαρίσματα.

Πρέπει νὰ σκεφτοῦμε ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι ποὺ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς κρατοῦσε ἄλλη στάση ἀπέναντι στοὺς ἄνδρες καὶ ἄλλη ἀπέναντι στὶς γυναῖκες, τὰ δύο αὐτὰ φύλα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ δώσουμε μία ὁλοκληρωμένη ἀπάντηση σ’ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Μποροῦμε ὅμως, μὲ βάση ὄχι τὴ δική μας λογικὴ ἀλλὰ τὴν ἁγία Γραφὴ, νὰ βροῦμε κάποια στοιχεῖα ποὺ θὰ βοηθήσουν τὴ σκέψη μας νὰ πάρει σωστὴ κατεύθυνση.

Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ πρέπει νὰ σκεφτοῦμε, ἂν μποροῦσαν ἢ ὄχι οἱ γυναῖκες μὲ τὶς ἀσθενεῖς δυνάμεις τους νὰ σηκώσουν τὸ βάρος τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου, τῶν διωγμῶν καὶ τῶν βασάνων ποὺ ὑπέφεραν οἱ ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Ὑπάρχουν γι’ αὐτὸ τὸ θέμα πολλὲς μαρτυρίες καὶ στὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ στοὺς βίους τῶν ἀποστόλων. Ἂς ἀκούσουμε τί λέει ὁ Πρωτοκορυφαῖος καὶ μεγάλος ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὰ βάσανα ποὺ ὑπέφερε γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς διωγμοὺς ποὺ ὑπέστη γιὰ τὸ ὄνομά Του κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀποστολικοῦ του ἔργου: *«Ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον, τρὶς ἐρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρὶς ἐναυάγησα, νυχθημερὸν ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα• ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις λῃστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν*

πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημία, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις• ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι» (Β' Κόρ. 11, 24-27).

Αὐτὰ ὑπέφερε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἂς θυμηθοῦμε τώρα τὸ βίο τοῦ Πρωτοκλήτου ἀποστόλου Ἀνδρέα. Ἦταν πολὺ δύσκολη ἡ ζωή του. Στὴν ἀρχὴ κήρυττε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Ἰουδαία. Μετὰ πῆγε στὴν περιοχὴ τῆς Μαύρης θάλασσας, ἐπισκέφτηκε ὅλες τὶς σημαντικότερες παραθαλάσσιες πόλεις καὶ κήρυττε ἐκεῖ τὸν Χριστό. Στὴ Σινώπη οἱ εἰδωλολάτρες τὸν χτύπησαν μὲ ἀγριότητα καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τῆς πόλεως. Ἐδῶ τοῦ φανερώθηκε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, τὸν θεράπευσε καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴν φοβᾶται κανέναν. Ἔτσι ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας συνέχισε τὸ δρόμο καὶ ἀφοῦ πέρασε τὴν Ἀμπχαζία καὶ τὸν Καύκασο ἔφτασε στὴν Κριμαία.

Ναί, καὶ ἐδῶ κήρυττε ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας τὸ Εὐαγγέλιο. Ὅμως δὲν σταμάτησε ἐδῶ ἀλλὰ συνέχισε τὴν πορεία του. Ἀκολουθώντας τὸν ποταμὸ Δνείπερο ἔφτασε στὸν τόπο ὅπου σήμερα βρίσκεται ἡ μεγάλη καὶ ἡ ἁγία πόλη τοῦ Κιέβου. Ἐκεῖ στοὺς λόφους τοῦ Κιέβου ὕψωσε τὸν Τίμιο Σταυρὸ καὶ εἶπε: «Πιστέψτε μέ, ἐδῶ σ' αὐτοὺς τοὺς λόφους θὰ λάμψει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ. Μεγάλη πόλη θὰ εἶναι ἐδῶ, θὰ κτίσει ὁ Κύριος στὸν τόπο αὐτὸ πολλὲς ἐκκλησίες καὶ θὰ φωτίσει μὲ τὸ θεῖο Βάπτισμα ὅλη τὴν Ρωσικὴ γῆ».

Δὲν τελείωσε ὅμως στὸ Κίεβο ἡ περιοδεία του. Ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ προχώρησε στὸ βάθος τῆς ρωσικῆς γῆς καὶ ἔφτασε μέχρι τὴν βόρεια πόλη Νόβγκορον. Φανταστεῖτε τώρα πόσο δύσκολος ἦταν ὁ δρόμος του. Ἀπὸ δῶ γύρισε στὴν Ἑλλάδα, ὅπου τελείωσε τὴ ζωὴ του πάνω στὸ σταυρό. Δὲν κάρφωσαν μὲ τὰ καρφιὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἀλλὰ τὰ ἔδεσαν μὲ σχοινὶ γιὰ νὰ ὑποφέρει πιὸ πολύ. Ἐπάνω στὸ σταυρὸ ὁ ἀπόστολος βρισκόταν τέσσερεις ἡμέρες καὶ τέσσερεις νύχτες, ὑποφέροντας πολλὰ βάσανα καὶ δοξάζοντας τὸν Θεό.

Σκεφτεῖτε τώρα, ἂν θὰ μποροῦσαν οἱ μυροφόρες γυναῖκες νὰ ἀντέξουν τέτοιους κόπους, πόνους καὶ διωγμοὺς ποὺ ὑπέφεραν οἱ ἀπόστολοι. Σᾶς ἔχω πεῖ ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι εἶχαν μαρτυρικὸ θάνατο καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τελείωσαν τὴν ζωὴ τους πάνω στὸ σταυρό. Θὰ μποροῦσαν οἱ γυναῖκες νὰ ἀντέξουν τέτοιους κόπους; Τέτοιους διωγμοὺς καὶ καταδιώξεις πού ὑφίσταντο οἱ ἀπόστολοι; Μποροῦν νὰ συγκριθοῦν οἱ ἀσθενεῖς δυνάμεις μίας γυναίκας μὲ τὴν δύναμη πού εἶχε γιὰ παράδειγμα ὁ ἅγιος ἀπόστολος Ἀνδρέας; Ἀσφαλῶς ὄχι. Οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ ἀδύναμες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἀλλιῶς φερόταν στοὺς ἄνδρες καὶ ἀλλιῶς στὶς γυναῖκες. Δὲν θέλησε νὰ ἐπιφορτίσει τὶς μυροφόρες γυναῖκες μὲ τὸ βάρος τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μία ὄψη τοῦ νομίσματος. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ἔχει μεγάλη σημασία. Ἀκοῦστε τί εἶπε ὁ μεγάλος προφήτης Μωϋσῆς στὸ πέμπτο

βιβλίο τῆς Πεντατεύχου, στὸ Δευτερονόμιο: «Οὐκ ἔσται σκεύη ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικί, οὐδὲ μὴ ἐνδύσηται ἀνὴρ στολὴν γυναικείαν, ὅτι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐστιν πᾶς ποιῶν ταῦτα» (Δεύτ. 22, 5). Μὴ νομίζετε ὅτι ἐδῶ πρόκειται γιὰ καρναβάλια. Καὶ νὰ μὴν νομίζετε ὅτι εἶναι ἀσήμαντος αὐτὸς ὁ σύντομος λόγος τοῦ προφήτη, ποὺ ἀναφέρεται στὸ γυναικεῖο ἔνδυμα.

Ὁ λόγος αὐτὸς ἔχει μεγάλη σπουδαιότητα καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὸ καταλάβετε διότι αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήσει γιὰ νὰ κατανοήσουμε καλύτερα γιατί ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέθεσε τὸ ἀποστολικὸ ἔργο μὲ τοὺς κόπους καὶ τοὺς πόνους του στοὺς ἄνδρες ἀποστόλους καὶ ὄχι στὶς μυροφόρες γυναῖκες. Εἶναι πολὺ σημαντικὴ ἡ διάκριση ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σὲ σχέση μὲ τὸ ρόλο καὶ τὴν ἀποστολὴ ποὺ ἔχει κάθε φύλο.

Ἐκεῖνοι οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴ βιολογία, ξέρουν καλὰ ὅτι κάθε φυτὸ καὶ κάθε ζῶο ἀπὸ τὴ φύση τους, ἢ καλύτερα νὰ ποῦμε ἀπὸ τὸν Δημιουργό, εἶναι προορισμένα νὰ ζοῦν σὲ κάποιες συγκεκριμένες συνθῆκες, οἱ ὁποῖες εἶναι διαφορετικὲς γιὰ τὸ καθένα ἀπ’ αὐτά. Αὐτὲς οἱ συνθῆκες προσδιορίζουν τὴ ζωὴ τοὺς ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τὴ δομὴ ποὺ ἔχει τὸ σῶμα τους.

Τώρα, ὅ,τι ἀφορᾶ τὸν ἄνθρωπο. Ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Καὶ εἶναι διαφορετικὴ ἡ δομὴ τοῦ σώματός τους. Πρῶτ’ ἀπ’ ὅλα ἡ γυναίκα εἶναι πολὺ πιὸ ἀδύνατη ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ὁ Θεὸς προόρισε τὴ γυναίκα γιὰ ἕνα συγκεκριμένο ἔργο. Τὴ γυναίκα, καὶ ὄχι τὸν ἄνδρα. Τὸ ἔργο αὐτὸ διαφέρει πολὺ ἀπὸ ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶναι προορισμένος ὁ ἄνδρας.

Τί εἶναι τὸ σημαντικότερο στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου; Ὅλα τὰ ἔργα πού κάνει ὁ ἄνθρωπος ἔχουν γι’ αὐτὸν τὴν ἴδια σπουδαιότητα; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ὅταν ἔπλασε ὁ Θεὸς τοὺς πρώτους ἀνθρώπους, τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔα, τοὺς ἔδωσε τὴν πρώτη ἐντολή, πολὺ σύντομη καὶ πολὺ ἁπλή: «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε» (Γέν. 1, 28). Ἂν αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἐντολὴ τότε πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι εἶναι ἐξαιρετικὰ σημαντικὴ καὶ πολὺ βαθιά. Ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ ἐντολή, τότε τὸ ἀνθρώπινο γένος θὰ ἦταν ὀλιγάριθμο καὶ ἀδύναμο μπροστὰ στὴ φύση. Ξέρουμε ὅτι μόνο ἐκεῖνα τὰ κράτη θεωροῦνται ἰσχυρά, αὐτὰ ποὺ ἔχουν μεγάλο πληθυσμό.

Ἡ ἐντολή, λοιπόν, τοῦ Θεοῦ «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε» δηλώνει τὴν σπουδαιότητα ποὺ ἔχει γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος τὸ ἔργο αὐτό. Ἀδιαμφισβήτητα τὸν πρῶτο λόγο ἐδῶ ἔχει ἡ γυναίκα καὶ ὄχι ὁ ἄνδρας. Γιὰ τὴ γυναίκα τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ σημαντικὸ στὴ ζωή της. Αὐτὸ δὲν τὸ λέω ἐγὼ ἀλλὰ ἡ ἁγία Γραφή. Βέβαια, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ περιορίζουμε τὸ ρόλο τῆς γυναίκας στὴν τεκνογονία. Καὶ πιστεύω ὅτι κανένας ἄνθρωπος προσεκτικὸς καὶ πνευματικὰ καλλιεργημένος δὲν σκέφτεται ἔτσι.

Οἱ Γερμανοὶ λένε ὅτι ὅλος ὁ ρόλος καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς γυναίκας προσδιορίζονται

ἀπὸ τέσσερεις λέξεις: παιδιά, ροῦχα, κουζίνα, ἐκκλησία. Εἶναι ἀσέβεια νὰ λέμε καὶ νὰ σκεφτόμαστε ἔτσι καὶ νὰ προσβάλλουμε ὁλόκληρο τὸ γυναικεῖο φύλο. Γιὰ μᾶς τοὺς ὀρθοδόξους αὐτὸ εἶναι ἀπαράδεκτο. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἂν ἡ γυναίκα ἔχει κάποια προσόντα δὲν πρέπει νὰ τὰ ἀφήσει. Ἂν τῆς ἔδωσε ὁ Θεὸς βαθιὰ διάνοια μπορεῖ νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὴν ἐπιστήμη ἢ τὴ λογοτεχνία. Ἐπαναλαμβάνω, εἶναι μεγάλο λάθος καὶ εἶναι ἀνεπίτρεπτο νὰ περιορίζουμε τὸ ρόλο τῆς γυναίκας στὴν τεκνογονία καὶ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀφορᾶ ὅλες τὶς γυναῖκες. Διότι εἶναι λίγες οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν κάποιες ἐξαιρετικὲς ἱκανότητες ἢ ταλέντα ἢ κλίση στὴν τέχνη, τὴν ἐπιστήμη ἢ τὴν φιλοσοφία. Οἱ περισσότερες ὡς τὸ σημαντικότερο ἔργο τους πρέπει νὰ βλέπουν αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο τὶς προόρισε ὁ Κύριος. Τὸ νὰ γεννάει ἡ γυναίκα καὶ νὰ φροντίζει τὰ παιδιὰ της εἶναι ἔργο σπουδαιότατο. Καὶ εἶναι ἀπαράδεκτο νὰ ἀφήνει ἡ γυναίκα τὸ παιδὶ της χωρὶς φροντίδα. Καμμία ἄλλη γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ φροντίσει τὸ παιδὶ της ὅπως τὸ φροντίζει ἡ μητέρα του.

Ἐδῶ πολὺ μεγάλο ρόλο παίζει ἡ συγγένεια ἐξ αἵματος, τὴν ὁποία δὲν πρέπει νὰ τὴν παραβλέπουμε. Ἐπίσης καὶ τὸ μητρικὸ γάλα, τὶς ἰδιότητες τοῦ ὁποίου ἴσως δὲν τὶς γνωρίζουμε καλά, ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὴ σωστὴ ἀνάπτυξη τοῦ παιδιοῦ. Καὶ ἕνα ἄλλο ἐξίσου σημαντικὸ πράγμα: Ἡ ἀγάπη ποὺ προσφέρει ἡ μητέρα στὸ παιδί της δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὴν προσφέρει καμμία ἄλλη γυναίκα. Ἀλλοίμονο στὸ παιδὶ ποὺ τὸ μεγαλώνει μία ξένη γυναίκα καὶ ὄχι ἡ μητέρα του ἢ ποὺ μεγαλώνει σὲ κάποιο ἐκπαιδευτικὸ ἵδρυμα.

Ἀλίμονο στὴ γυναίκα ποὺ ἀρνεῖται τὸ παιδί της. Ἀλλοίμονο καὶ σ’ αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ παραβλέπει καὶ δὲν δίνει σημασία στὶς προτεραιότητες τοῦ φύλου της. Ἀλλοίμονο σ’ ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ περιφρονώντας τὴν ἀξιοπρέπειά τους προτιμοῦν νὰ φορᾶνε ἀνδρικὰ ροῦχα. Ἔχω ἀκούσει γιὰ μία ἀνόητη γυναίκα ποὺ κυκλοφοροῦσε στοὺς δρόμους ντυμένη μὲ ἀνδρικὸ κοστούμι. Ὅταν τὴν ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι μὲ ἀπέχθεια καὶ ἀγανάκτηση ἔστρεφαν τὸ βλέμμα τους. Δὲν καταλάβαινε ἡ καημένη ὅτι προσβάλλει μ’ αὐτὸ τὴν ἀξιοπρέπειά της.

Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ μὲ τὸ λόγο ποὺ ἤδη ἔχουμε ἀναφέρει: «Οὐκ ἔσται σκεύη ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικί, οὐδὲ μὴ ἐνδύσηται ἀνὴρ στολὴν γυναικείαν, ὅτι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐστιν πᾶς ποιῶν ταῦτα» (Δευτ. 22, 5). Βεβαίως δὲν θεωρεῖται βδέλυγμα κάθε ἄνθρωπος ποὺ εἶναι ντυμένος μὲ ροῦχα τοῦ ἄλλου φύλου. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὀργὴ τοῦ Θεοῦ πάνω στὴ γυναίκα ἡ ὁποία γιὰ νὰ θρέψει τὰ μικρά της παιδιὰ δουλεύει ὡς σοβατζὴς καὶ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ φοράει ἀνδρικὰ ροῦχα γιὰ νὰ κάνει τὴ δουλειά της. Δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ τέτοιες περιπτώσεις. Ἐδῶ μιλᾶμε γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ περιφρονοῦν τὸ δικό τους γυναικεῖο ἔνδυμα. Ἔχω δεῖ στὰ πανεπιστήμια πολλὲς καθηγήτριες ποὺ φορᾶνε ἀνδρικὰ ροῦχα. Αὐτὲς εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιόν του Θεοῦ, αὐτὲς παραβαίνουν τὴν ἐντολὴ ποὺ τὶς δόθηκε ἀπὸ τὸν Θεό.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος δὲν κάλεσε τὶς μυροφόρες γυναῖκες νὰ ἀναλάβουν τὸ ἔργο ποὺ προοριζόταν γιὰ τοὺς ἄνδρες. Καὶ γι’ αὐτὸ ζητᾶ ὁ Κύριος ἀπὸ τὶς γυναῖκες νὰ ἐκτιμοῦν καὶ νὰ σέβονται τὸ δικό τους γυναικεῖο φύλο, τὶς ἰδιότητες τῆς ψυχολογικῆς τους σύνθεσης ποὺ τὶς χάρισε ὁ Θεός. Ἂν ἔχετε ἀπὸ τὸν Θεὸ αὐτὲς τὶς ἰδιότητες, νὰ τὶς φυλάγετε μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ εὐχαριστία πρὸς τὸν Κύριο. Ἀμήν.

(ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΙΜΑΙΑΣ, ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ, Τ. Α’, ΕΚΔ. «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»)

(Πηγή: imaik.gr)